

UDK: 001:001.4=163.42
Prethodno znanstveno priopćenje
Prihvaćen za tisak: 28. rujna 2009.

Vrjednovanje terminoloških radova

Milica Mihaljević
Zagreb

U radu se analizira terminologija kao struka, navode terminološka načela, govori o problemu vrjednovanja znanstvenoga rada s posebnim obzirom na radove terminološke problematike te pokušava prikazati načela vrjednovanja radova na konkretnim primjerima nekih radova iz Lahora.

1. Uvod

Od broja 3. časopisa *Lahor* uvedena je nova rubrika *Pojmovi i nazivlje*. O toj rubrici glavna urednica piše: "U ovoj će se rubrici objavljivati radovi o hrvatskim nazivima poglavito iz istraživanja područja ovladavanja materinskim, drugim i stranim jezikom, koja se proučavaju lingvistički, psiholingvistički, primijenjenolingvistički itd. Raspravljat će se i o hrvatskim nazivima za pojmove iz interdisciplinarnih novijih područja kao što su vrjednovanje jezičnoga znanja, koje je sve važnije u razdoblju uspostavljanja Hrvatskoga nacionalnoga obrazovnoga standarda (Hnosa), vanjskoga vrjednovanja u osnovnim školama, uvođenja državne mature, prilagođavanja visokoškolskoga obrazovanja bolonjskome procesu. Većim dijelom ovoga područja vlada engleski jezik, i kao jezik koji se istražuje, i kao jezik na kojemu se pišu i objavljuju znanstveni i stručni radovi. Razvoj ovih u hrvatskome jezikoslovlju mladih područja prati i uspostavljanje hrvatskoga znanstvenoga nazivlja. Budući da se njihovim istraživanjima hrvatski stručnjaci bave uglavnom pojedinačno ili u malim skupinama (npr. suradnici pojedinoga projekta, nekoga sveučilišnoga odjela, istraživači pojedinoga jezika), nerijetko svatko uvodi i svoje nazive."

Sređivanje je nazivlja i odabir među istoznačnim nazivima jedan od temeljnih zadataka svake struke. Stoga je uvođenje ove rubrike u časopis iznimno važno jer novi hrvatski naziv ima priliku biti usvojen samo ako se prijedlog pojavi pravodobno. Ako se strani naziv već usvojio i široko se primjenjuje, domaći će ga naziv teško istisnuti. Dakle, jedan je od primarnih

zadataka svake znanstvene discipline razvijanje vlastitoga nazivlja poštujući opća terminološka načela i norme hrvatskoga standardnog jezika. Od toga se broja u *Lahoru* često pojavljuju radovi terminološke problematike. Terminološki radovi često se pojavljuju i u drugim hrvatskim jezikoslovnim časopisima (npr. *Filologija*, *Jezik*, *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje*).

Čitajući te radove često se uočava nesustavnost, nepravедnost i nedosljednost u njihovoj klasifikaciji. Polazeći od pretpostavke da se u većini slučajeva ne radi o namjernoj pogrešnoj ili nepravедnoj klasifikaciji terminoloških radova, nego o nedovoljnome poznavanju toga relativno novoga i interdisciplinarnoga područja, u ovome ću radu iznijeti neke misli o klasifikaciji radova iz toga područja u nadi da će one pomoći recenzentima budućih terminoloških radova u njihovu radu i eventualno potaknuti raspravu na ovu temu. Da bih to mogla, ukratko ću prikazati terminologiju kao interdisciplinarnu znanstvenu disciplinu i nabrojiti terminološka načela kao podsjetnik autorima budućih terminoloških radova u *Lahoru* (više o terminologiji, terminološkim načelima i njihovoj primjeni vidi u Hudeček i Mihaljević 2009a).

2. Terminologija — interdisciplinarna znanstvena disciplina

Nazivlje ili terminologiju možemo odrediti kao sustav naziva koji se upotrebljavaju u određenome znanstvenom, tehničkom ili umjetničkom području. Nazivlje neke struke nastaje normiranjem naziva u pojmovnome sustavu. Normiranje i normiranost značajke su standardnoga jezika, pa onda i nazivlja koje pripada standardnomu jeziku. Normiranje pretpostavlja svjestan odabir. Pri stvaranju znanstvenoga naziva treba voditi računa o terminološkim zahtjevima, tj. o usklađenosti nazivlja sa strukom (stoga su uključeni stručnjaci različitih struka), ali i o jezičnim zahtjevima. Stručnjaci pojedine struke mogu utvrditi zadovoljava li pojedini naziv sve zahtjeve struke, dok jezikoslovci mogu utvrditi je li naziv u skladu s normama hrvatskoga standardnog jezika.

2.1. Naziv i nazivlje

Nazivlje je višeznačna riječ jer označuje:

1. skup znanstvenih i stručnih naziva
2. skup naziva određenoga područja (znanstvenih, stručnih, narodnih, žargonskih itd.), dakle naziva koji ne moraju nužno biti znanstveni.

Isti odnosi mogu se uspostaviti i za riječ *naziv*. Naziv može biti znanstveni, ali se može govoriti i o narodnim ili žargonskim nazivima. Dakle *nazivlje* i

naziv u svojem širem značenju (2. značenju) nadređeni su *nazivlju* i *nazivu* u užemu značenju (1. značenju).

2.2. Terminologija, nazivoslovlje, nazivlje

Riječ je *terminologija* višeznačna. U jednome značenju istoznačna je s riječju *nazivlje*, a u drugome označuje znanost koja se bavi proučavanjem naziva, pojmova i nazivlja. U tome je značenju istoznačna s riječju *nazivoslovlje*.

Naziv *terminologija* usto što je istoznačan s nazivom *nazivlje* ima i drugo značenje: odgovara domaćemu nazivu *nazivoslovlje* i označuje znanost koja se bavi nazivima. Da bi se izbjegla višeznačnost, bolje je uporabiti domaći naziv *nazivlje* nego internacionalizam *terminologija*, a internacionalizam *terminologija* zadržati samo u značenju znanosti.

Terminologija je znanost koja proučava postanak pojmova, odnose i veze među njima, svojstva pojmova, stvaranje pojmovnih sustava, opise pojmova, stvaranje definicija, pridruživanje označilaca pojmovima, odnose među objektom, pojmom i označiocem, ustroj i stvaranje naziva, usklađivanje naziva i pojma, metode terminološke leksikografije te probleme izgradnje terminoloških baza podataka. Terminologija proučava nazivlje svih struka, ali kao i svaka znanost i ona ima svoje nazivlje. Terminološko se nazivlje upotrebljava u terminologiji — znanosti, kao što se lingvističko nazivlje upotrebljava u lingvistici, matematičko u matematici itd.

3. Postanak naziva

Problem je pri postanku naziva u tome što novi nazivi nastaju najčešće neplanski, kad se prvi put pojavi potreba da se koji novi pojam označi. Poseban su problem interdisciplinarne struke u kojima stručnjaci jedne struke nisu možda posve upoznati s nazivljem koje rabe stručnjaci druge struke. O tome piše i Zrinka Jelaska (2007b: 1–4) kad objašnjava razloge uvođenja terminološke rubrike u časopisu *Lahor*: “Budući da se interdisciplinarnim područjima koja Lahor pokriva bave hrvatski stručnjaci različitih struka: kroatisti, anglisti, germanisti i ostali filolozi, teorijski i primijenjeni lingvisti, psiholingvisti, sociolingvisti, logopedi, psiholozi, pedagozi, koji nisu uvijek upoznati s radom svojih kolega pa tako ni s nazivljem koje oni rabe, ovakva se rubrika čini nužnom.”

Novi naziv može nastati preuzimanjem iz stranoga jezika, hrvatskom tvorbom, uporabom domaće riječi u novome značenju, terminologizacijom ili reterminologizacijom. Riječ općeg jezika pretvara se u naziv procesom terminologizacije. Terminologizacijom se značenje riječi općega jezika u određenoj struci precizira, najčešće sužuje i utvrđuje određenom definicijom. Naziv uvijek znači ono što je utvrđeno njegovom definicijom. Pri stvaranju

naziva treba razlikovati tvorbeno i terminološko značenje. Značenje naziva utvrđeno je definicijom koja se ne poklapa s tvorbenom definicijom, npr. tvorbeno je značenje tvorenice *čitač* ‘onaj koji čita ili ono što čita’. Terminološko je značenje naziva *čitač* ‘uređaj koji s ulaznoga medija može prenijeti podatke u oblik pogodan za računalnu obradbu’.

4. Sinonimija i polisemija u nazivlju

Terminologizirana riječ najčešće zadržava svoje općejezično značenje pa proces terminologizacije dovodi do višeznačnosti, ali takva višeznačnost nije opasna jer se uklanja u kontekstu. Procesom reterminologizacije naziv jedne struke postaje i naziv koje druge struke. Taj postupak također dovodi do višeznačnosti, ali se i ona lako uklanja u kontekstu jer se radi o različitim strukama (strogo terminološki tu se radi o višesmislenosti, više o tome u Hudeček i Mihaljević 2009b). Treba izbjegavati višeznačnost naziva unutar određene struke.

Vidimo da su sinonimija i polisemija u nazivlju veoma česte. One se pojavljuju zbog toga što stručnjaci neovisno jedan o drugome uvode različite nazive za isti pojam ili istim nazivom označuju različite pojmove. Postojanje višeznačnosti (polisemije) i istoznačnosti (sinonimije) nije dobro za nazivlje određene struke pa je odabir odgovarajućeg naziva i njegovo normiranje najvažniji terminološki zadatak.

5. Načela normiranja nazivlja

Stvaranje naziva, njihov odabir i njihovo normiranje veoma su odgovorni poslovi. Kad govorimo o nazivlju, govornici su stručnjaci određene struke o čijem je nazivlju riječ. Svakomu se nazivlju postavljaju dva osnovna zahtjeva:

- da bude u skladu sa suvremenom razinom i najnovijim postignućima struke
- da bude u skladu sa standardnim hrvatskim jezikom na svim jezičnim razinama

Prije svjesnoga normiranja treba provesti “jezičnu inventuru”, tj. utvrditi postojeće veze između naziva i pojma kao i stupanj jedinstvenosti tih veza, tj. utvrditi ima li svim govornicima isti naziv isto značenje te pridružuju li svi govornici istomu značenju isti naziv.

Pri odabiru naziva treba uzeti u obzir ova terminološka načela:

- domaći naziv ima prednost pred stranim
- nazivi latinskoga i grčkoga podrijetla imaju prednost pred nazivima preuzetim iz engleskoga, francuskoga, njemačkoga itd.
- prošireniji naziv ima prednost pred manje proširenim
- naziv koji je korisnicima (stručnjacima određene struke) prihvatljiviji ima prednost pred nazivom koji je manje prihvatljiv
- naziv mora biti usklađen sa (fonološkim, morfološkim, tvorbenim, sintaktičkim) sustavom hrvatskoga standardnog jezika
- kraći nazivi imaju prednost pred duljim
- naziv od kojeg se lakše tvore tvorenice ima prednost pred onim od kojeg se ne mogu tvoriti tvorenice
- unutar istoga terminološkog sustava naziv ne smije imati više značenja
- značenje naziva ne smije se bez valjana razloga mijenjati
- ako jedan naziv već ima određeno značenje, ne treba istomu nazivu davati nova značenja
- naziv ima prednost ako odgovara pojmu kojemu je pridružen i odražava svoje mjesto u pojmovnome sustavu, a o tome može odlučiti predmetni stručnjak

6. Vrijednovanje znanstvenih radova u časopisima

Recenzija je tekst kojim se govori o drugome znanstvenom tekstu (više u Frančić, Hudeček i Mihaljević 2006). Osnovna je funkcija recenzije vrijednovanje rukopisa predloženoga za objavljivanje. Recenzent treba prosuditi može li se predloženi članak objaviti u neizmijenjenu ili izmijenjenu obliku te ga klasificirati prema njegovu znanstvenomu / stručnomu doprinosu. Većina časopisa ima posebne formulare za recenzije te recenzent mora odgovoriti na niz pitanja s pomoću kojih se ocjenjuje recenzirani tekst. Ta se pitanja odnose na formalne značajke teksta (naslov, broj stranica, jezik sažetka, navođenje i usustavljenost literature) te na sadržajne značajke teksta (metodologija, teorijski okvir, poznavanje literature, novi znanstveni doprinosi, primjenjivost doprinosa, odnos recenziranoga djela prema drugim istovrsnim djelima itd.).

Na kraju recenzije recenzent predlaže tekst za objavljivanje, predlaže njegovu doradu ili smatra da se tekst ne može objaviti (*objaviti / dorada / ne objaviti*). Recenzenti posebno trebaju biti pažljivi kad odbijaju tekst jer negativnu recenziju treba posebno jasno obrazložiti. Ako se predlaže dorada, treba navesti koje dijelove treba doraditi, što članku nedostaje (npr. može se predložiti autoru da pročita određenu knjigu / članak), treba li članak

jezično ili sadržajno doraditi, sadrži li članak netočne ili nepotpune tvrdnje, je li članak jezično i terminološki prihvatljiv itd.

Za radove za koje smatra da se mogu objaviti recenzent predlaže klasifikaciju. Ta klasifikacija često u praksi izaziva probleme te je katkad na prvi pogled jasno da su u nekome zborniku ili časopisu neki lošiji i manje obuhvatni radovi klasificirani bolje od boljih, potpunijih i doradenijih radova. Vjerujemo li u dobronamjernost svih recenzenata, to može biti posljedica činjenice da sve članke nisu recenzirali isti recenzenti te da recenzenti imaju različite kriterije. O tome bi urednici svakako trebali voditi računa. Svaki rad u načelu ima dva recenzenta i katkad se dogodi da određeni rad jedan recenzent odredi kao izvorni znanstveni rad (dakle dâ mu najvišu moguću klasifikaciju), dok drugi smatra da se rad ne može objaviti. U slučajevima kad se recenzenti ne slažu, rad treba poslati na nadrecenziju (superrecenziju), tj. na treću recenziju. Rad u časopisu može biti klasificiran kao izvorni znanstveni rad, prethodno priopćenje, pregledni rad ili stručni članak, tj. rad (o tome više vidi u Gačić 2001). Znanstveni radovi temelje se na provedenom znanstvenom istraživanju koje može biti temeljno ili primijenjeno. On daje znatan doprinos znanstvenoj problematici i donosi opis novih rezultata istraživanja. Prethodno priopćenje sadrži jedan ili više novih podataka, ali bez dovoljno pojedinosti koje bi omogućile čitatelju provjeru iznesenih podataka. Prethodno priopćenje služi kao obavijest drugim znanstvenicima da se određena tema istražuje. Pregledni je rad rad u kojemu su informacije prikupljene, analizirane i o njima se raspravlja. Daju se podatci o svim objavljenim radovima iz određenoga područja. Stručni je rad rad koji rasvjetljava neku temu ili problem s gledišta već postojećih spoznaja ili prakse.

Dakle, načelno bi izvorni znanstveni rad trebao pružati nove znanstvene spoznaje iz kojega područja, a stručni rad primjenjuje poznate jezične metode i postupke na novu građu pa time dolazi do određenih rezultata (tipičan su primjer stručnih radova jezični savjeti koji se odnose na pojedinu riječ ili terminološki savjeti koji se odnose na pojedini naziv). Pregledni rad pruža kritički pregled novih spoznaja iz određenoga područja (npr. daje kritički prikaz neke nove teorije).

Recenzija može biti obostrano anonimna (recenzent ne zna tko je autor članka, a autor članka ne zna tko je recenzent), jednostrano anonimna (recenzent zna tko je autor, ali autor ne zna tko je recenzent) ili potpisana (autor potpisuje članak koji se daje na recenziju, a recenzent potpisuje svoju recenziju). Prednost je anonimnih recenzija da se zaista ocjenjuje članak, a ne autor članka te da recenzent ne može imati neugodnosti ako napiše negativnu recenziju. Ipak, u maloj akademskoj zajednici kao što je Hrvatska recenzenti najčešće prepoznaju nepotpisanoga autora, a i autori veoma često pogode tko im je recenzirao rad. Posebno je nepotrebno davati na recenziju nepotpisane radove sa znanstvenih skupova jer recenzent treba samo uzeti

program skupa da bi pronašao podatak o autoru. Prednost je javnih recenzija što one pružaju mogućnost da recenzent o radu razgovara s autorom te da se u izmjeni argumenata i protuargumenata poboljša kakvoća rada.

Osnovne bi značajke recenzije trebale biti argumentiranost, jasnoća, objašnjenje svake tvrdnje, oslanjanje na izvorni tekst (npr. *U rečenici xxx autor iznosi netočnu tvrdnju...*).

7. Vrjednovanje terminoloških radova

U praksi se često pri klasifikaciji rada više uzima u obzir područje kojim se članak bavi (npr. analiza kojega povijesnog rječnika često će biti više klasificirana od istovrijedne analize suvremenog rječnika) i naslov članka (ako se članak zove *Nekoliko problema xxx* ili *Odabrani problemi xxx* često će biti lošije klasificiran od istoga članka koji nosi samo naziv *xxx*), nego sadržaj članka. Tu mi se posebno čini da terminološki članici koji se bave suvremenim jezikom uvijek dobivaju izrazito lošu kvalifikaciju, iako često donose nove spoznaje. Naime, da bi se uopće moglo suvereno analizirati nazivlje određenoga područja, potrebno je iscrpno analizirati značenje pojmova relevantnih za navedeno područje te nazivlje koje se do tada u tome području analiziralo. Često to nije dovoljno navesti samo za hrvatski jezik, nego je hrvatsko nazivlje dobro usporediti s nazivljem u još ponekome svjetskom jeziku (kao npr. u radu Jelaska i Cvikić 2008). Ako je time iscrpljen sadržaj rada, riječ je o preglednome radu koji konstatira i analizira trenutačno stanje u pojedinoj struci. Međutim, ako je takav pregled samo prvi i nužni korak nakon kojega slijedi uvođenje novoga nazivlja ili vlastiti prijedlozi za vrjednovanje pojedinih naziva, smatram da je riječ o izvornome i relevantnome znanstvenom doprinosu koji bi trebao biti klasificiran kao izvorni znanstveni rad. Dakle, navođenje stanja u nazivlju pojedine struke ne bi automatski rad trebalo svrstati u pregledni ako se uz to uvodi, definira, analizira i vrjednuje i novo nazivlje i time bitno doprinosi sređivanju nazivlja određene struke.

S druge strane, katkad rad uvodi i neki nov naziv samo usput bez relevantne terminološke analize. Tada je nazivlje samo sredstvo s pomoću kojega se govori o kojoj drugoj problematici. Tada se ne radi o izvornome znanstvenome radu zbog terminološkoga doprinosa. Kad bi takav rad samim uvođenjem novoga naziva bio znanstveni, stručnjaci bi svih struka imali mnogo izvornih znanstvenih radova jer su u svojem svakodnevnom poslu prisiljeni katkada smišljati i nove nazive. Dovedemo li tu argumentaciju do apsurdna, autori izvornih znanstvenih radova bili bi i brojni novinari, književnici, pisci reklama (npr. *dinersiraj*, *euroforija*, *onetastičan*, *šumjeće*, više u Hudeček i Mihaljević 2009b :181) pa i svi sudionici natječaja za riječ godine u časopisu *Jezik*. Jasno je da to nije tako. Rad naravno može biti

izvorni znanstveni ako pruža izvorne znanstvene doprinose iz kojega drugog područja.

Stručni rad s pomoću poznatih terminoloških načela rješava pokoji sitniji terminološki problem (npr. jedan naziv ili jedan sinonimni par ili niz).

8. Analiza nekoliko terminoloških radova iz *Lahora*

Da bi se oprinjeralo sve rečeno, pokušat će se analizirati nekoliko radova terminološke problematike objavljenih u časopisu *Lahor*.

U radu *Ovladavanje jezikom: izvornojezična i inojezična istraživanja* Zrinka Jelaska (2007a) analizira nazive istraživačkih područja koja se bave ovladavanjem jezikom. Uspoređuje hrvatsko nazivlje s engleskim i utvrđuje slučajeve kad je hrvatski naziv jednoznačniji od engleskoga. Razrađuje terminološki sustav navodeći nadređene i podređene pojmove (nadređenice i podređenice). Rad obiluje tablicama u kojima se uspoređuju hrvatski i engleski nazivi, kao u (1).

(1) <i>hrvatski naziv</i>	<i>engleski naziv</i>
razvoj materinskoga jezika	— mother(-)tongue development
— —	— mother(-)language development (rijetko)
razvoj prvoga jezika	— first language development
ovladavanje materinskim jezikom	— mother(-)tongue acquisition1
— —	— mother language acquisition 1 (rijetko)
ovladavanje prvim jezikom	— first language acquisition 1
usvajanje materinskoga jezika	— mother(-)tongue acquisition 2
— —	— mother(-)language acquisition 2 (rijetko)
usvajanje prvoga jezika	— first language acquisition 2
učenje materinskoga jezika	— mother(-)language learning (vrlo rijetko)
— —	— mother(-)tongue learning (rijetko)
učenje prvoga jezika	— first language learning

Kako rad bitno pridonosi sređivanju nazivlja jednoga znanstvenog područja, trebao bi biti klasificiran kao izvorni znanstveni rad.

U radu Marte Medved-Krajnović (2009) *SLA i OVIJ: što se krije iza skraćenice?* u ovome broju iznosi se kraći osvrt na znanstveno-istraživačku disciplinu koja se bavi istraživanjem procesa usvajanja odnosno učenja drugoga i stranoga jezika, a koja je u svijetu poznata pod akronimom SLA. Kao glavnu svrhu rada autorica ističe predstavljanje hrvatskoga nazivlja za samu disciplinu i neke od najučestalijih pojmova koji se pojavljuju u raspravama iz spomenutoga znanstveno-istraživačkog područja. Kao inačicu za ‘Second Language Acquisition Research’, tj. SLA, želi se utvrditi već predloženi naziv ‘ovladavanje inim jezikom’ (Jelaska 2007a) i skraćenica OVIJ te potaknuti rasprava o tome, kao i ostalim spomenutim nazivima. Autorica

daje iscrpan pregled stanja i nazivlja u navedenoj disciplini te se zapravo zalaže za već postojeća rješenja. Iako usput spominje i neke vlastite prijedloge, rad nije koncipiran kao pravi terminološki rad. Ne navode se usporedni sinonimni englesko-hrvatski nizovi i ne upotrebljavaju se terminološka načela pri analizi.

U radu *Procjenjivanje i vrijednovanje u hrvatskome jeziku* Zrinke Jelaške i Lidije Cvikić (2008) koji je klasificiran kao stručni rad jezično i terminološki se analiziraju i razgraničuju nazivi *procjenjivanje*, *provjeravanje*, *evaluacija* i *vrijednovanje* te se uspoređuju s engleskim nazivima *evaluation* i *assessment*. Određuju se odnosi istoznačnosti i raznoznačnosti. Kao potrebni nazivi predlažu se nazivi *provjeravanje*, *procjenjivanje* i *vrijednovanje* te se svakom od tih naziva pridružuje odgovarajuća definicija. Iako su autorice u radu pregledale i usporedile sve relevantne izvore, rad ne možemo smatrati samo preglednim jer autorice daju vlastite prijedloge normiranja temeljnoga znanstvenog nazivlja koje se odnosi na poučavanje hrvatskog jezika. Zbog potpunosti i stručnosti razradbe te izvornih zaključaka i terminoloških razgraničenja smatram da bi takav rad trebao biti klasificiran kao izvorni znanstveni rad.

Takvih bi se primjera moglo navesti još mnogo, ali je i ovo dovoljno da se pokaže razlika između izvornoga znanstvenog, stručnog i preglednog rada koji se bavi terminološkom problematikom.

9. Zaključak

Terminologija je interdisciplinarno područje. Pisanje radova s terminološkom problematikom iznimno je složen posao jer bi autor morao poznavati i jezikoslovlje i struku o čijemu nazivlju raspravlja. Često je potrebno znanje više jezika te znanje različitih područja jezikoslovlja (normativistika, jezici u kontaktu, tvorba riječi, sintaksa, leksikologija i leksikografija, funkcionalna stilistika itd.). Osim toga svatko tko piše rad o nazivlju svoje struke trebao bi poznavati i opću terminologiju te terminološka načela. To bi trebao poznavati i recenzent da bi rad koji raspravlja o toj problematici mogao pravilno vrijednovati. Svrha je ovoga rada potaknuti razmišljanje i eventualnu raspravu o pravednijem vrijednovanju radova s terminološkom problematikom te upoznati čitatelje *Lahora* s terminologijom kao znanstvenom disciplinom i temeljnim terminološkim načelima.

10. Literatura

- Frančić, A., Hudeček, L., Mihaljević, M. (2006) *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome jeziku*, Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
Gačić, M. (2001) *Pisanje i objavljivanje znanstvenih i stručnih radova*, Zagreb: Ministarstvo unutarnjih poslova Republike Hrvatske.

- Hudeček, L., Mihaljević, M. (2009a) *Hrvatski terminološki priručnik*, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Hudeček, L., Mihaljević, M. (2009b) *Jezik medija*, Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada.
- Jelaska, Z. (2007a) Ovladavanje jezikom: izvornojezična i inojezična istraživanja, *Lahor* II/3, 86–99.
- Jelaska, Z. (2007b) Uvodna riječ, *Lahor* II/3, 1–4.
- Jelaska, Z., Cvikić, L. (2008) Procjenjivanje i vrjednovanje u hrvatskome jeziku, *Lahor* III/5, 115–125.
- Medved-Krajnović, M. (2009) SLA i OVIJ: što se krije iza skraćenice?, *Lahor* IV/7, 95–109.

The evaluation of terminological papers

The journal Lahor gives regularly papers dealing with terminological issues of the subject fields covered by Lahor. Reading some of these papers we can notice the inconsistencies in their classification. The same problem can be noticed in other journals which publish papers dealing with terminology. Namely, it is not clear when should such works be classified as scholarly (scientific) and when as technical or as papers giving an overview of the field. It seems that the key of this problem is that terminology is an interdisciplinary science and in order to give a relevant terminological contribution it is necessary to give a detailed overview of the state of the art in the field that the terminological paper deals with. On the other hand authors sometimes invent their own terminology while dealing with some other issues, not terminology. Therefore, in this paper the author gives an overview of terminology as a scientific discipline, and explains terminological principles which should be taken into consideration when trying to analyze and evaluate different terms in a discipline. She then proceeds to analyze the ways different terminological papers have been classified in Lahor. She thinks that a paper should be classified as scholarly if the author, after analyzing the ways terminology is used in all relevant sources of a given field, using terminological principles gives his own suggestions and contributions to the standardization of terminology of a given field. In order to help the future authors and reviewers the terminology principles are given and explained in this paper.

Key words: terminology, evaluation of scientific (scholarly) papers, terminology principles

Ključne riječi: nazivlje, vrjednovanje znanstvenih radova, terminološka načela